

[Marianne Bentsen-Pedersen]

tionerne kunne få lov til at ansætte dem. Der kunne også være tale om en bedre arbejdsfordeling, det er der flere, der har været inde på. Man kunne afskaffe overarbejdet og derved få mange flere i arbejde. Vi skal måske også have nedsat arbejdstid for småbørnsforældre, som det fremgår af børnekommissionens rapport.

Når man ikke vil uddanne til arbejdsløshed, hvad er det så, man vil med de unge? Hvad siger man til de unge? Hvad skal de bruges til, når de nu ikke skal bruges på uddannelsesinstitutionerne? Jeg tror, regeringen bliver de unge et svar skyldig. Jeg vil appellere til regeringen om, at man, indtil man finder et alternativ, fortsat uddanner de unge, også selv om det er til arbejdsløshed. Jeg synes hellere, man skal have en veluddannet arbejdsløshedsstyrke end en arbejdsløshedsgruppe uden uddannelse.

Ingerlise Koefoed (SF):

I åbningstalen forleden sagde statsministeren bl. a. – jeg citerer fra side 6 i det eksemplar af talen, som vi har fået –:

»Det vil altid være en socialdemokratisk regerings opgave at beskytte de svageste grupper i samfundet: de arbejdsløse, de syge, pensionisterne og børnefamilierne – og ikke mindst de svageste stillede inden for disse grupper«.

På side 9 i åbningstalen står der under overskriften »Kulturopgaver«, at regeringen vil videreføre og udbygge arbejdet på at styrke de kulturelle aktiviteter og udfoldelsesmuligheder.

Hr. Camre var i sin ordførertale i dag inde på noget af det samme, og han nævnte bl. a. kulturpolitikken som en mulighed for at give mennesker indsigt og oplevelser og hjælpe til med at befri dem for det pres og den frygt, som tiden og krisen lægger over dem. Jeg citerer efter hukommelsen, men det var altså sådan, jeg opfattede meningen med hr. Camres ord. Det lyder alt sammen både godt og rigtigt, men der er desværre temmelig lang afstand mellem ordene og virkeligheden. Smukke ord er ét, og den knap så smukke virkelighed er noget andet.

Jeg vil gerne med et enkelt eksempel fra den nære hverdag udbyde det, jeg siger her. Da jeg i foråret 1981 fik at vide, at adskillige amter i deres jagt på besparelser var ved at

slette patientbibliotekerne på sygehusene af deres budgetter, stillede jeg her i salen et spørgsmål til både indenrigsministeren og kulturministeren om, hvad de ville gøre for at forhindre denne meningsløse og minimale besparelse, der ville komme til at ramme mange af de svage, som socialdemokratiet jo ikke vil ramme. De svar, jeg fik fra ministrene, var ikke just opmuntrende. Begge ministre svarede, at de ikke kunne gøre noget ved det, for det var amterne, der bestemte over patientbibliotekerne, og amternes sager ville man altså ikke blande sig i.

Det undrede mig lidt, for regeringen har jo gang på gang blandet sig i kommuners og amters sager med nok så bestemte henstillinger om besparelser, og det er heller ikke så længe siden, vi her i folketinget vedtog at gøre amtsmusikudvalgene obligatoriske for at sikre en kulturel aktivitet på amtsplan. Man kan altså godt, hvis man vil, henstille til amterne og blande sig lidt i amternes virksomhed.

Resultatet af denne tilbageholdenhed, som måske var en misforstået høflighed fra ministrenes side, er blevet, at en del amter har beskåret patientbibliotekerne betydeligt, og at et enkelt amt, Storstrømsamtet, helt har fjernet patientbibliotekerne fra 1982-budgettet. Hvad man gør det for – andet end for at vise sin sparevilje – begriber jeg ikke, for det, man sparer, er under 1 pct. af amtsbudgettet. Vi er helt nede i et par promille de fleste steder. For det undser man sig ikke for at ødelægge en af de eneste opmuntringer i det sterile og stive, angstfyldte hospitalsmiljø. Jeg skal ikke her undlade at udtrykke et varmt ønske om, at vælgerne ved valget den 17. november viser deres afstandtagen fra disse menneskefjendske besparelser.

Hvad betyder de i sig selv så små besparelser da for patienterne? Ja, som sagt, at den næsten eneste opmuntring og adspredelse forsvinder, at de langtidsmedicinske og de psykiatriske patienter, at de gamle, der ligger og venter på sygehusene, og at de børn, der ligger der alene og er nervøse, bliver snydt. Det betyder, at nogle mennesker mister deres første mulighed for at erfare, hvad et godt bibliotek kan betyde af oplevelse, viden, nye horisonter. Det betyder, at nogle bibliotekarer og HKere, der har arbejdet i patientbibliotekerne, bliver arbejdsløse eller bliver overladt til lønbudgettet i den kommune, der på